

ΤΑ ΦΡΙΚΩΔΕΣΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΦΡΑΓΚΑ!...

Ένας τραγικός έφηβος. Η δολοφονία του ειρηνολόγου Μπενουά. Ένα έγκλημα που λίγο έλειψε να μη διαφωτιστή ποτέ. Ο ρόλος του αστυνομικού Ζουβέρ. Πώς εξαναγκάσε τον πατροκτόνο να όμολογήσει το έγκλημά του. Γιατί σκότωσε ο Φρειδερίκος Μπενουά. Ο πόθος του να γλυνθήσει στο Παρίσι. Μία συνταρακτική δίκη, κτλ.

Φρειδερίκος Μπενουά είνε μιά από τις περιέργες έγκληματικές φυσιονομίες των αιώνων. Η ψυχολογία του νεαρού αυτού κακούργου, ό οποίος σκότωσε τον πατέρα του ξαφνικά και για μιά άσημαντη άφορμή, ενώ ως τη στιγμή που διέπραξε τό άποτρόπαιο έγκλημά του διακρινότανε για τήν καλωσύνη του και τον ήμερο χαρακτήρα του, εξακολουθεί ν' άσπασυλή μέχρι σήμερα τούς φρενολόγους και τούς έγκληματολόγους.

Τό πρωί τής 9ης Νοεμβρίου 1829, ό κ. Μπενουά, ειρηνολόγος από γαλλικό χωριό Βουζιέ, θρέθηκε δολοφονημένος στο κρεβάτι του, με τό κεφάλι του χωρισμένο σχεδόν από τούς ώμους μ' ένα ξυράφι. Ό θηριώδης κακούργος έκανε τό έγκλημα αυτό, για λόγους ληστείας. Όλα τα συρτάρια των έπιπλων ήσαν άνοιγμένα, ή τσέπες του σακκακιού και του πανταλονιού του θύματος θρέθηκαν αναποδογυρισμένες. Ό δολοφόνος τρύπησε κι' αυτό άκόμα τό στρώμα του κρεβατιού, με τήν έλπίδα ότι ίσως ό ειρηνολόγος να είχε εκεί κρυμμένα χρήματα.

Μά τό έγκλημα αυτό δεν του απέφερε πάνω από τριάντα φράγκα δσα χρήματα δηλαδή είχε ό κ. Μπενουά στις τσέπες του πανταλονιού του.

Τό πρώτο πράγμα που πρόσεξαν ή άστυνομικές και ανακριτικές αρχές, ήταν ότι τό φόνο του ειρηνολόγου θά ε'πρεπε να τον είχε διαπράξει ένας άνθρωπος του σπιτιού, αφού όλες ή πόρτες τής μικράς έπαύλειος του Μπενουά ήταν, κείνη τη νύχτα, κλειδωμένες από μέσα και αφού καμιά από αυτές δεν έφερε ίχνη διαρρήξεως. Στο σπίτι όμως ζέμαν μονάχα ή γυναίκα και ό γιός του θύματος—και ή άστυνομία δεν μπορούσε. Δέβαινα, να ύποπτευθή ούτε τήν κυρία Μπενουά, ή οποία τρελλάθηκε σχεδόν από τή λύπη της όταν αντίκρουσε τό πτώμα του αυζήγου της, ούτε και τό Φρειδερίκο, τό γιού του ειρηνολόγου, ένα ξενό και φιλότιμο νέο, δέκα όχτώ ετών. Ξνα νέο που τον θεωρούσανε όλοι στην περιφέρεια ως πρότυπο ήθικής και άρετής...

Κ' έτσι, τό έγκλημα αυτό θά παρέμενε μυστηριώδες, όπως τόσα άλλα έγκλήματα που έγιναν τότε, σε μιά εποχή δηλαδή κατά τήν όποια ή άστυνομία δεν διέθετε τά σημερινά μέσα για τήν ανακάλυψη και σύλληψη των κακούργων, έν ένας άστυνόμενος, Ζουβέρ όνόματι, πραγματικός πρόδρομος των συγχρόνων Σέρλοκ Χόλμς—δεν τό έβαζε πείσιμα να συλλάβει με κάθε τρόπο τον δολοφόνο του ειρηνολόγου.

Ό άστυνόμενος αυτός είχε τή σημαντική, για τό έπάγγελμά του, άρετή, να μην ένει αίσθηματίας, να μη συγκινείται από τίποτα, να μην όπισθοχωρή μπρος σε τίποτα, προκειμένου να διαλευκάνη ένα σκοτεινό αίτιγμα. Για τό Ζουβέρ, ό δολοφόνος του ειρηνολόγου ε'πρεπε να είνε ένα από τά δυό πρόσωπα που ζέμαν μέσα στο ίδιο σπίτι μ' αυτόν... Τίσυμασία είχε άν τά πρόσωπα αυτά ήσαν ή γυναίκα και ό γιός του θύματος—άνθρωποι ανώτεροι κάθε ύπονοίας; Ό άστυνόμενος θά τούς θεωρούσε και τούς δύο ένόχους, ως τή στιγμή που θά κατάρθωνε να βάλει στο χέρι τον πραγματικό δράστη... Και άρχισε να τούς παρακολουθί και τούς δυό...

Δυό μέρες ύστερ' από τό φόνο του ειρηνολόγου, συνέβη ένα περιστατικό, που δεν τό πρόσεξε κανείς, εκτός από τό Ζουβέρ. Ό Φρειδερίκος Μπενουά έφυγε για τό Παρίσι, συνοδευόμενος από ένα φίλο του, Ανδρέα Λεμεριαιέ όνόματι, ενώ ή θέσι του θά ήταν κοντά στην απαρνηγήρητη μητέρα του. Η ξαφνική αυτή αναχώρηση, φάνηκε ύποπτη στον άστυνόμε, ό οποίος αποφάσισε ν' άκολουθήσει τον Φρειδερίκο, για να διή τί γήγαννε να

κάνη στο Παρίσι.

Φαντασθήτε τώρα τήν κατάπληξη του άστυνόμενου, όταν φτόνοντας στο Παρίσι, είδε τό νεαρό Μπενουά και τό συνομιλικό φίλο του, που δεν τούς έχανε ούτε στιγμή από τά μάτια του, μεταμφιεσμένους σε καλοκάγαθο παραγγελιοδόχο, να πηγαινούν τήν πρώτη θραδεία τής άφίξεώς τους στη γαλλική πρωτεύουσα, σ' ένα καμπαρέ και από κεί στο θέατρο!...

Τί σημαίνανε όλα αυτά;

Πώς ό Φρειδερίκος είχε τό κουράγιο να γλυντά τρεις μονάχα μέρες μετά τό θάνατο του πατέρα του... Και που τά θρήκε τά λίγα έντω χρήματα που εδόθεμε στο καμπαρέ και στο θέατρο;

Μία τρομερή ύποψία πέρασε από τό νού του Ζουβέρ...

Και όταν οι δυό νέοι έστρεψαν, μετά τήν παράστασι, στο δωμάτιο που νοίκιασαν σ' ένα ξενοδοχείο, ό άστυνόμενος μπήκε ξαφνικά στην κάμαρά τους και είπε, χωρίς περιστροφές, στον Μπενουά:

—Έν όνόματι του νόμου σε συλλαμβάνω ως δολοφόνο του πατέρα σου!...

Ό Ζουβέρ «έριχνε στ' άδεια για να πιόση στα γεμάτα». Δεν ήταν άκόμα ούτε ό ίδιος δέβαινος άν ή κατηγορία που άπήύθνε στον Φρειδερίκο στηριζότανε στα πράγματα. Πήγανε όμως με τήν έλπίδα να τρομοκρατήση τον Μπενουά, άν ήταν αλήθινά με έννοχος, και να τον ξαναγκάση να όμολογήση όλη τήν αλήθεια... Άν πάλι ό Φρειδερίκος ήταν άθώος, ό άστυνόμενος μ' ένα «συγγνώμη!» θά έβγαζε από τή δύσκολη θέσι...

Τό κόλπο του Ζουβέρ έπίσασε...

Ό Φρειδερίκος Μπενουά γονάτισε άμέσως κοντά του και του είπε κλαίγοντας:

—Ναι, τά όμολογώ όλα!... Έγώ σκότωσα τον πατέρα μου, για να τό κλέψω νέα χρήματα είχε έπάνω του!... Μιά χάρι μονάχα σας ζητώ τώρα! Μή με ξαναπάτε στο γαριό, γιατί καταλαβαίνω πως δεν θά έχω τή δύναμη ν' αντίκρυσω στο πρόσωπο τήν δυστυχημένη μητέρα μου!...

Είνε αδύνατο να περιγραφί ή όδυνηρή κατάπληξη που κυριεύσε τούς κατοίκους τής περιφέρειας, όταν έμαθαν ότι τον ειρηνολόγο Μπενουά τον σκότωσε ό γιός του, ό γλυκομίλητος και ντροπαλός άνσ κούριτσι Φρειδερίκος, τό καλύτερο παλληκάρι του χωριού!...

Η μητέρα του δεν μπόρεσε ν' ανθέξη στην καινούργια αυτή συμφορά. Τό μυαλό της, σκοτειμένο ήδη από τήν συγκίνηση που δοκίμασε με τον τραγικό θάνατο του άντρός της, θόλωσε καθολοκληρίαν από τήν τρέλλα, όταν ή κυρία Μπενουά πληροφορορήθηκε ότι ό δολοφόνος του αυζήγου της ήταν ό άγαπημένος της μοναχογιός.

Και ή κατάπληξη όλου του κόσμου έφτασε στο κατακόρυφο τής έντάσεώς της, όταν κατά τή διάρκεια τής δίκης, μαθεύτηκαν τά ελατήρια που ώθησαν τον Φρειδερίκο να σκοτώση τον πατέρα του.

...Άπό καιρό ήθελα να πάω στο Παρίσι μαζί με τον Άνδρέα! είπε τό πατροκτόνος στο δικαστήριο, χτυπώντας τά στήθη και τό κεφάλι του από μεταμέλεια. Είχα άκούσει τόσα πολλά για τά γλύντια που γίνονται στην πρωτεύουσα, ώστε μοναδική μου σκέψη κ' έπιθυμία, ήταν να γνωρίσω από κοντά τήν εθιμική αυτή ζωή... Ούτε έγώ δεν ξέρω, πώς μου καρφόθηκε στο μυαλό ή ιδέα να σκοτώσω τον πατέρα μου για να τό πάρω τά χρήματα, που ήσαν άπαραίτητα γι' αυτό τό ταξείδι... Τό πνεύμα του κακού μ' κυριεύσε δολόκληρο, δεν μ' άφηνε να σκεφτώ λογικά και ψύχραιμα... Και κείνη τή νύχτα, σηκώθηκα από τό κρεβάτι μου σαν αυτόματο και έσφαξα τον πατέρα μου μ' ένα παλιό ξυράφι, για να τον ληστεύσω... Περιμένα να θρω περισσότερα χρήματα έπάνω του...

Τρεις φορές λιποθύμησε ό Φρειδερίκος, ενώ όμολογούσε πως διέπραξε τό έγκλημά του. Και γενικά έδειχνε με τή στάσι

Ό Φρειδερίκος Μπενουά

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο στρατηγός Βαλδέζ και οι κάτοικοι της Λέδ. Μια ήρωική απάντησις. «Θα φάμε τὰ ἀριστερά μας χέρια!... Θεατρικά χ' ἀνέδοτα. «Όπου λίγο έλειψε νά συλληφθῆ ἔ...Μπουαλώ! Ο Φοντενέλ και ἔ αναίθις χρηματιστίης. Ἡ ζῆξι τοῦ αἰῆς Μωρῦ, κτλ. κτλ.

Ο στρατηγός Βαλδέζ, ὅταν πολιορκῶσε τὴν Βελγική πόλι Λέδ, ἀπαγόρευσε τὴν εἰσαγωγή και τὴς παραχωρότερης ποσότητος τροφίμων μέσα σ' αὐτή. Νόμιζε πὼς ἔτσι θὰ ἐξαναγκάζονταν οἱ ἠρωοὶ ὑπερασπισταὶ τῆς νὰ παραδοθῶν και τοὺς ἔγραψε, μάλιστα, πὼς ὁ ὄρα τῆς παραδόσεως τὼν θὰ ἦσαν εἰναιόλοτα. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατὰ τῆς και τὸν θαυμασμό, ποὺ ἀσθάνηκε γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς Λέδ, ὅταν διάβασε τὴν ἀπάντησι τοῦ. Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ εἶνε ὑπερῶς ἠθικῶς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας και ἀνθρωπίνης ἀποθνήσις. Ἰδοὺ: «Ἄν, πραγματικά, νομίζετε πὼς δὲν ἔχουμε δλωσδιόλου τρόφιμα, γυμνασάστε. Μάθετε ὅτι δὲν θὰ μάς λείψουν τὰ τρόφιμα, ὅσον καιρὸ θάχουμε τ' ἀριστερά μας χέρια. Θὰ τὰ φάμε, σὴν μεγάλη ἀνάγκη, και με τὰ δεξιά μας χέρια θὰ ὑπερασπίσουμε τὴ ζῶη μας κι ὁτι ἄλλο πολυτιμότερο ἔχουμε !»

Ἐνας χρηματιστής, τοῦ ὁποῖου ἡ γυναίκα ἦταν θύραση και ἔξαιρετικά ταπεινή στις σχέσεις τῆς, μιλώντας μὰ μέρα με τὸν Φοντενέλ, τοῦ εἶπε με κυνική θρασύτητα ! —Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε, μολοῦσι εἶσθε πολὺ μορφωμένος, δὲν ξέρετε τίποτε !... —Σίγγοινη, κύριε, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Φοντενέλ. Σέρε ὅτι εἶσθε ὁ περὶ γέλωτος τοῦ κόσμου και τῆς...σεξίγγοι σας !... * * *

Ο ἄββας Μωρῦ ἦταν πολὺ περιφάνος και περῶζοταν με τὸ τίποτε. Μὰ μέρα κάποιος, γιὰ νὰ τὸν περῶζε, τὸν ρώτησε : —Νομίζετε, λοιπὸν, ὅτι ἔχετε μεγάλη ἀξία ! —Όχι, ἰσα-ἰσα ἔχω πολὺ μικρή, ὅταν τὴν ζογιάσω με ἀσθηρὰ ζῆγια, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄββας. Ὅταν ὁμως τὴν συγκρίνω με τὴν ἀξία τῶν περισσοτέρων ἀπὸ σὰς, ὁμολογῶ ὅτι τὴν βρίζω ἀρετὰ μεγάλη !... * * *

Μια βραδεία, στὸ θέατρο τῆς Ἀλλῆς, τὸ κοινὸν δυνασταγετόσε φανερά, μορμολογίζοντας γιὰ τὸν ἀκατάλληλο και ἀρχαῖο ἠθοποιο, ποὺ καλὰ και σώνει ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ γιὰ πρωταγωνιστῆ ὁ θιασάρχης. Ἐπὶ τέλους, σὴν πὺ παθητικῆ σαρη τοῦ ζῆγρου, ὁ ἀρχαῖος ἐκείνος ἠθοποιοὺς φάνηκε τὸσον ἀνεπαρκῆς στὸ ρόλο τοῦ, τόσο γελοῖος τὸν παρακώτερο στιγμῆ, ὥστε ἀκούστηκε ἔνα δυνατὸ σφύριγμα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀουθῆσις τοῦ θεάτρου. —Ποῖος σφύριξε ; φώναξε τότε ὁ ἀστυφύλακας τῆς ἠθροείας. Κάποιος θεατῆς θυμῆθηκε τὴ στιγμῆ αὐτῆ τοὺς στίχους τοῦ Μπουαλώ, και φώναξε δυνατὰ : —«Αὐτὸ εἶνε δικαιοῦμα τῶν θεατῶν ποὺ πληρώνουν». —Ποὸς τὸ εἶπε αὐτὸ ; ρώτησε πάλι ἀγορευμένος ὁ ἀστυφύλακας. —Ο Μπουαλώ !... ἀκούστηκε ἡ ἴδια φωνή. —Ο κ. Μπουαλώ νάφη μαζὺ με τὸν τῆμα και γοῖγορα ! πρόσταξε τότε με ἀντιρροπία τὸ ὄργανον τῆς τῆξωσις. Κατὰλαβαίνετε πῶς τί ἐπιρρολοῦσθε. Γέλια και πανδαμόνο... * * *

Ἐνας λῶροδος εἶχε μιὰ βραδεία τραπέζι σ' ἕναν φίλο του, περιφάνο γιὰ τῆς εὐφρολογίης του. Γιὰ νὰ τὸν περιτροπῆ, τοῦ σεβρίδισε στὰ φροντα κ' ἕνα μικρὸ μουκαλάκι πολὺ παλῶ και πρῶσι. —Ξέρεις, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε, πόσο χροῦνον εἶνε αὐτῆ ἡ μοτιλίαι ;... —Πόσο ; Δέκα ; Δεκατέντε ; ρώτησε ὁ εὐφρολόγος. —Ἀστενεύσασαι ; Τοῦλάχιστον ἔκατο χροῦνον. Πὼς τὴν βρίζεις ; —Μὰ τὴν πίστι μου, ἀπάντησε ὁ φίλος του χαμογελώντας, γιὰ τὴν ἡλικία τῆς μου φαινετα...πολὺ μικρῆ!... * * *

Ἐπὶ Ὀθῶνος δινότουσαν συχνὰ Ἑλληνικοὺ χοροὺ στὸ παλάτι. Σ' ἕναν ἀπ' αὐτῶν τοὺς χοροῦς, ἕνὸ ἔλεβεντοκομος στρατηγὸς Γαρδικιωτῆς ἔφαρε τὸ χορὸ, εἶδε κάτω στὸ πάτουα τὸ μαντιλί τῆς βασιλείσις Ἄμαλιας. Θέλοντας τότε νὰ τῆς τὸ δώσει, χωρίς ὅμως και νὰ χαλάσῃ τὸν χορὸ, τὸ κλότησε με τὴ μῆτι τοῦ τσαροχιού τοῦ πρὸς τὸ θεαρεῖο, ὅπου καθότανε ἡ Ἄμαλια, φωνάζοντας : —Πιάστε, Μεγαλειοτάτη, τὸ μαντιλί σας !... * * *

τοῦ τόσο μεταμέλεια γιὰ τὴν ἀπάρθρωτῆ πράξι τοῦ, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον τὸν λυπήθηκαν και τὸν συμπόνεσαν... —...Ὅσο γιὰ τὸν Ἄνδρεα—συνέχισε ὁ Φρειδερίκος—ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εὐθύνεται διόλου γιὰ τὸ ἔγκλημα... Δὲν ἤξερε τίποτα... Τὸ εἶπα, ὅτι τὰ χρήματα τὰ εἶχα ἀπὸ παλῆς μου οικονομίης... Ἐτοῦ μονάχα μπόρεσα νὰ τὸν πείσω νὰ μ' ἀκούουθησι στὸ Παρίσι... —Ὅταν γλεπουσῆσε στὸ καιπαρέ, ὅταν παρακοιλοῦσθεσι τὴ θεατρική παράστασι,—τὸν ρώτησε ὁ πρῶεδρος,—δὲν ἔθλεπες μπροστὰ σου τὸ αἰματοῦμένο φάντασμα τοῦ πατέρα σου, με τὸ κεφάλι κρεμασμένο σχεδὸν ἀπὸ τοὺς ὠμοὺς ; Δὲν ἐνοιώσθεσι τύφεισι συνειδήσεως γιὰ τὸ ἔγκλημά σου ;... —Όχι ! ἀποκρίθηκε ἀφέλεστα ὁ Φρειδερίκος. Ἥμουν τόσο χαροῦμενος ἐπειδὴ θρῖσκόμενος στὸ Παρίσι, ἐπειδὴ ἔθλεπα γῆρω μου κομποντουμένοσι κυρίως και φῶριες γυναικῆς!...

Ἡ εἰλικρινῆς αὐτῆ, ἀν και κυνική, ὁμολογία τοῦ Φρειδερίκου Μπενουά στάθηκε ἡ ἀφορμῆ τῆς καταστροφῆς τοῦ. Τὸν κάκου ὁ δικηγόρος τοῦ προστάθῃσε με μιὰ συγκινητικῆ ἀγόρευσι νὰ μεταξῆ τὴν καρδιά τῶν δικαστῶν. Ἐκείνου, ἀγαπαικόμενου ἀπὸ τὴν ἀπαθροπία τοῦ Μπενουά, δὲν ἔλασαν καν ὑπ' ὄφῃ τοῦ ὅτι ὁ νέος ἐκείνος ἦταν παράφρων, και τὸν κατεδίκασαν σὲ θάνατο... Ὅσο γιὰ τὸν Ἄνδρεα, τὸν ἀβῶωσαν, γιὰτὶ κατὰλασαν πὼς δὲν ἔφερε καμμία εὐθύνη...

Ὁ Μπενουά ἄκουσε τὴν κατὰδικαστικῆ τοῦ ἀπόφασι...γελώντας ἀπὸ τῆς χαρὰς τοῦ ! —Υπάρχει δικαιοσύνη ! φώναξε. Θὰς μπόρεσα ἐπιτέλους νὰ ἐξίλεωθῶ γιὰ τὸ ἔγκλημά μου !...

Ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψῃ μιὰ ἀίτησι στὸ βασιλέα περὶ ἀπονομῆς χάριτος και πέρασε τῆς τελευταίης μέρες του στὸ κελλὶ τοῦ, προσευχόμενος διαρκῶς. Στῆς 30 Αὐγούστου 1830, ὁ Φρειδερίκος Μπενουά ἀνέσθαιε τὰ σκαλιὰ τῆς λαμπτῆρου, ἡ ὁποία εἶχε στηθῆ σὴν πλατεία Ἁγίου Ἰακωβῶν, στὸ Παρίσι. Σύμφωνα με τὴν ἐθροπία ποὺ ἔξερσσε, τοῦ ἐπέτρεψαν ν' ἀνεθῆ σὴν καρμινολία με τὸ κεφάλι σκεπασμένο μ' ἕνα μαύρο κρέπι...

Ἐλάχιστοι περιεργοὶ παρακοιούθησαν τὴν θανατικῆ ἐκτέλεσι τοῦ. Ἡ χολέρα ἔκανε τότε θραοὶ στὸ Παρίσι και ὁ κόσμος δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ παρακοιούθησι οὔτε ἕνα θέαμα τὸσον...ἐνδιαφέρον ὅπως μιὰ καρατόμσι ! Ὁ Φρειδερίκος Μπενουά, ὁ τραγικός ἐφηθος ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα του γιὰ νὰ τὸν κλέψῃ τριάντα φράγκα και νὰ μπόρσῃ νὰ παρακοιούθησι μιὰ θεατρικῆ παράστασι στὸ Παρίσι, πῆθανε, ψιθυρίζοντας : —Συχώρεσε, πατέρα μου, τὸ παιδί σου !...

ΣΟΦΟΙ ΜΥΘΟΙ / Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Μια μέρα μερικοί σοφοί Ἑλληνας και Ἴνδοι σκεφτότουσαν γιὰ νὰ θροῦνε ποιά εἶνε ἡ μεγαλύτερη δυστυχία γιὰ τὸν ἀνθρώπο. Ἐνας ἀπ' τοὺς Ἑλληνας εἶπε τότε, πὼς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία γιὰ ἕναν ἀνθρώπο, ἀπὸ τὸ νὰ τοῦρθουν μαζί τὰ γεράματα κι ἡ φτώχεια. Ἐνας Ἴνδος εἶψε ἄλλοι εἶπε, πὼς μεγαλύτερη δυστυχία εἶνε τὸ νὰ νοιώθῃς πὼς μαραινεται τὸ πνεῦμα σου και συγχρόνως νὰ αἰσθάνεσαι σκληροῦς τὸν στὸ σῶμα σου. Ἀπάνω σὴν συζήτησι, ἔφατσε ἐκεῖ κι ὁ σοφὸς Πέρσης Μιχέρ. Ὅλοι τότε ἔπαψαν νὰ μιλοῦν γιὰ ν' ἀκούσσουν τῆς γνώμῃ τοῦ : —Δὲν ὑπάρχει πὺ μεγάλη δυστυχία γιὰ ἕναν ἀνθρώπο, εἶπε ὁ σοφὸς Μιχέρ, ἀπὸ τὸ νὰ φτάσῃ στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, χωρὶς νὰ κάνῃ ποτέ του κανένα καλὸ.

ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Ἐνθάδε κείται ὁ Βάσκος Μπέλλο, ἀνθρώπος γενναῖος, ἔξαιρετος και καλῆς καταγωγῆς, ὁ ὁποῖος, χωρίς ποτέ του ν' ἀποχωρησθῆ τὸ ζῆφος του, δὲν σκότωσε, ὡστόσο, κανέναν μ' αὐτὸς.

Παρακολουθεῖτε ὅλοι τὴν οικονομικῆ μας σελίδα. Σὰς διαρωτῆσαι, σὰς καταποτῆσαι, σὰς προπαρσκαυῆσαι γιὰ τὸν κῶνα τῆς ζωῆς